

Arrest

nr. 198 874 van 29 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A . LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Ibrahim X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en van Shekhal origine te zijn. U bent geboren in Mogadishu op 28 februari 1994, waar u gewoond hebt in het district Wardigley. U werkte er sinds 10 maart 2012 voor het bedrijf Mogadishu Water Supply. U werkte er als assistent van een chauffeur genaamd A.H.C.. Jullie leverden er gebotteld water, onder andere aan overheidsinstellingen. Op 20 maart 2012 kreeg u voor de eerste keer een dreigtelefoon van Al Shabaab. Diezelfde dag kreeg u van Al Shabaab ook een dreigbrief.

In de periode daarna werd u verschillende malen telefonisch bedreigd en kreeg u 5 à 6 dreigbrieven. U bleef echter werken aangezien u bang was dat u geen andere job zou vinden en aangezien u dacht dat Al Shabaab u nog steeds zou doden ook al zou u stoppen met uw werk. Op 20 oktober 2012 werd uw collega A.H.C. gedood door Al Shabaab. De dag nadien werd u gebeld door Al Shabaab met de boodschap dat u de volgende was die ze zouden doden. Op 5 november 2012 werd u door Al Shabaab ontvoerd en door hen voor één maand opgesloten. In deze maand werd u door hen fysiek mishandeld. Al Shabaab vroeg u om explosieven binnen te smokkelen in één van de overheidsinstellingen waarvoor u water leverde. Na één maand werd u echter bevrijd door de Somalische veiligheidsdiensten nadat een bom die Al Shabaab aan het maken was per ongeluk ontplofte. U verbleef één dag in het ziekenhuis. U heeft Somalië verlaten op 10 april 2013. Tijdens uw reisroute bent u voor één jaar opgesloten geweest in Malta aangezien uw asielaanvraag daar werd geweigerd. Op 20 maart 2015 kwam u aan in België, waar u op 21 april 2015 asiel aanvraagde. Op 18 april 2016 werd door de adjunct commissaris generaal besloten tot een weigering van het statuut van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming, aangezien u geen gevolg had gegeven aan het schrijven dat aangetekend naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 23 maart 2016 opriep, en u geen geldige reden meegedeelde ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de datum van deze oproeping.

U verliet België niet en op 23 maart 2017 vroeg u een tweede maal asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u op 21 juni 2017 kopieën voor van de volgende documenten: uw paspoort, de ID card van uw werk bij het bedrijf Mogadishu Water Supply en uw geboorteakte in het Somalisch en Engels.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaart u aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat Al Shabaab u na uw ontsnapping terug begon te bedreigen en dat ze u nog elke keer belden met de boodschap dat u één keer had kunnen ontsnappen van hen maar dat ze volgende keer uw hand zouden afhakken (gehoorverslag CGVS, p.20). Nadien verklaart u echter op het CGVS dat u geen telefonische bedreigingen meer kreeg van Al Shabaab na uw ontsnapping, aangezien u geen telefoon meer had (CGVS, p.34). Daarnaast beweert u aanvankelijk op de DVZ dat u uw eerste dreigbrief van Al Shabaab ontving in maart 2013 (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal verklaart u dan weer dat u die eerste dreigbrief ontving op 20 maart 2012. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd op het Commissariaat-generaal verklaart u die datum op de DVZ niet te hebben gezegd. U beweert altijd de datum te hebben gegeven die u op het CGVS vermeldde en verklaart niet te weten of er een fout was (CGVS, p.34). Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop Al Shabaab u belde de dag na de moord op A.H.C.. Zo verklaart u aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat Al Shabaab u in de ochtend belde toen u ging werken (CGVS, p.19). Later tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u plots dat dit in de namiddag was (CGVS, p.29).

Er dient daarenboven opgemerkt te worden dat er doorheen uw gehele asielrelaas belangrijke verschillen vastgesteld werden tussen uw verklaringen op de DVZ en op het CGVS. Zo verklaart u op de DVZ dat u verschillende dreigbrieven en telefonische bedreigingen kreeg en dat u het land verliet aangezien deze bedreigingen niet stopten (DVZ Vragenlijst, vraag 5). U vermeldt op de DVZ niets over de moord op uw collega A.H.C. en het feit dat u voor een maand zou gekidnapt zijn door Al Shabaab (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid op het Commissariaat-generaal wordt geconfronteerd beweert u dat ze u op de DVZ zeiden dat u moest samenvatten en dat u de details op het CGVS mocht geven. U werd er dan ook op gewezen dat de moord op A.H.C. en het feit dat u voor een maand lang vastgehouden werd door Al Shabaab geen details zijn, maar de belangrijkste elementen in uw relaas. U werd gevraagd waarom u daarover helemaal niets zei op de DVZ. Als reactie hierop herhaalt u dat ze u op dat moment vroegen om samen te vatten. U beweert dat u het op dat moment moest kort houden omdat u in de Dublin procedure zat (CGVS, p.35).

Het feit dat u op de DVZ helemaal niets vermeldt over de moord op A.H.C. en het feit dat u voor één maand lang opgesloten bent geweest door Al Shabaab ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen, aangezien deze belangrijke elementen logischerwijze niet zouden mogen ontbreken in een beknopte samenvatting van de problemen waarvoor u uw land hebt verlaten, zoals dient gegeven te worden op de DVZ.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat er dermate belangrijke onwaarschijnlijkheden en bevreemdende elementen in uw relaas zitten, dat hier geen enkel geloof meer aan gehecht kan worden. Zo beweert u 5 à 6 maanden lang telefonisch bedreigd geweest te zijn door Al Shabaab (CGVS, p.22) en 5 à 6 dreigbrieven van Al Shabaab te hebben gekregen (CGVS, p.25). Wanneer u echter wordt gevraagd of u na deze bedreigingen stopte met uw werk, antwoordt u dat u niet stopte en dat u bleef werken. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet stopte antwoordt u dat Al Shabaab u nog steeds zou doden indien u zou stoppen met uw werk. U werd er daarna op gewezen dat het risico toch groter was indien u bleef werken met de overheid. U werd op het onlogische karakter van uw verklaringen hieromtrent gewezen. Als reactie hierop gaat u akkoord dat het risico groter werd indien u bleef werken, maar u benadrukt dat u nog steeds diegene zou zijn die ooit samen werkte met de overheid indien u zou stoppen met uw werk. U voegt toe dat u wist dat u nooit een betere job als deze zou vinden. U werd daarna de vraag gesteld hoe u weet dat Al Shabaab u nog steeds zou bedreigen indien u zou stoppen met werken voor het bedrijf. Als reactie hierop stelt u dat Al Shabaab u zei dat ze u zouden doden. U benadrukt dat zelfs iemand die een overheidssoldaat saluëert kan gedood worden door Al Shabaab. U voegt toe dat Al Shabaab gelooft dat elke persoon die voor de overheid werkt een ongelovige is en dat u alleen gered kan worden indien u voor Al Shabaab werkt. Het is echter bevreemdend dat u na zoveel doodsb bedreigingen zou blijven werken voor het bedrijf. U werd hier dan ook mee geconfronteerd op het Commissariaat-generaal. Als reactie hierop stelt u dat dit was omdat uw familie arm was en omdat u de meest actieve van uw familie was. U voegt toe dat u wist dat u geen betere job zou vinden en dat het moeilijk was om een andere job te vinden (CGVS, p.24). Dat u na zoveel doodsb bedreigingen zou blijven werken voor het bedrijf is desondanks niet aannemelijk.

Daarnaast is het bevreemdend dat u beweert dat u de 5 à 6 dreigbrieven die u kreeg allemaal onmiddellijk zou hebben verscheurd en weggegooid. Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit deed zegt u vaagweg dat het gewoon papier is en dat dit niet bruikbaar is om te houden. U beweert de brieven meteen te hebben weggegooid wanneer u ze zag (CGVS, p.25). Wanneer u wordt gevraagd of u ooit naar de autoriteiten ging met zo een dreigbrief, antwoordt u dat u dit niet hebt gedaan. Wanneer u wordt gevraagd waarom niet, verklaart u vaagweg dat u daar geen tijd voor had. U verduidelijkt dat u de brieven 's avonds zou weg gooien, dat u daarna zou slapen en de volgende dag moest gaan werken. Aangezien u beweert water te hebben geleverd aan verschillende overheidsdiensten is het bevreemdend dat u het krijgen van deze dreigbrieven nooit zou hebben besproken met de Somalische autoriteiten. Wanneer u wordt gevraagd of u de dreigbrieven ooit toonde of besprak met ouderen van uw clan, antwoordt u dat u dit niet deed omdat de clan niet machtig genoeg is (CGVS, p.26). Het is erg bevreemdend dat u helemaal niets ondernam om uw leven in veiligheid te stellen na het krijgen van zo veel dreigbrieven waarin uw leven werd bedreigd. Zo besprak u de brieven met niemand en bleef u gewoon doorwerken.

Ten derde zijn uw verklaringen vaag en zitten er belangrijke leemtes in uw kennis over de door u aangehaalde feiten. Zo beweert u dat Al Shabaab u verschillende malen belde. U kan zeggen dat dit gedurende 5 tot 6 maanden was. Wanneer u echter wordt gevraagd hoeveel keer Al Shabaab u belde gedurende deze 5 à 6 maanden moet u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.22-23). Daarnaast weet u ook niet te zeggen hoeveel telefonische bedreigingen uw collega A.H.C. zou hebben gekregen. Wanneer u wordt gevraagd waarom A.H.C. u dat niet vertelde, aangezien jullie collega's waren en elkaar elke dag zagen, antwoordt u dat jullie in Somalië niet bezig waren met datums, dagen en hoeveel keer jullie bedreigd werden. U beweert dat A.H.C. u dat wel zei wanneer hij telefonisch bedreigd werd, maar dat u nooit vroeg wanneer dat juist gebeurd was (CGVS, p.26-27). Dat u niet kan zeggen hoeveel keer uw collega, die u elke dag zag, telefonisch bedreigd werd is erg bevreemdend. Verder kan u zeggen dat uw collega A.H.C. werd gedood op 20 oktober 2012. Wanneer u echter wordt gevraagd welke dag van de week dat was, moet u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.27). Het is bevreemdend dat u dit niet meer weet te zeggen op dat moment, aangezien u eerder tijdens de uiteenzetting van uw asielrelaas vermeldde dat dit zou gebeurd zijn op een donderdagavond (CGVS, p.19).

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Deze bevatten immers informatie die niet in twijfel wordt getrokken.

Gezien bovenstaande elementen dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen.

Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatieverrichting loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie *Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 augustus 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de vaststelling van verweerder dat er tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen voorkomen, voert het verzoekschrift aan dat verweerder verzoeker duidelijk verkeerd begrepen heeft. Het verzoekschrift verduidelijkt als volgt: *"Na haar ontsnapping had zij geen GSM en werd zij een tijd lang telefonisch niet meer bedreigd. Vanaf het ogenblik dat zij terug in het bezit was van een GSM begonnen de bedreigingen echter weer. Dit is wat verzoekende partij bedoelde wanneer zij zei dat zij na de ontsnapping niet bedreigd werd.*

Wat de datum van de eerste bedreiging betreft blijft verzoekende partij bij haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS. De bedreigingen begonnen in maart 2012 en niet 2013, zoals verkeerdelijk genoteerd in het verslag van de DVZ."

Waar verweerder stelt dat verzoeker bepaalde zaken niet vermeld zou hebben op de DVZ, geeft verzoeker aan dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS te horen kreeg dat hij zijn relaas moest inkorten en samenvatten. Verzoeker legt uit dat *"[t]elkens zij wilde uitbreiden, werd zij onderbroken en werd haar meegedeeld dat er geen tijd was om op alle aspecten in te gaan en dat verzoekende partij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om over alles uitgebreid te vertellen. Het is dan ook niet ernstig om achteraf te verwijten dat verzoekende partij niet alles vertelde op de DVZ terwijl het juist medewerkers van verwerende partijen waren die verzoekende partij hier niet de kans toe gaven."*

Vervolgens haalt verzoeker aan dat verwerende partij stelt *"geen geloof te hechten aan het relaas van verzoekende partij omdat zij het "onwaarschijnlijk" en "bevreemdend" acht"*. Verzoeker is van oordeel dat verweerder op een erg subjectieve manier te werk en het asielaanbod van verzoeker afwijst omdat hij het onwaarschijnlijk vindt.

Waar verweerder het vreemd vindt dat verzoeker - ondanks de bedreigingen - zijn werkzaamheden voort zette, benadrukt verzoeker dat hij geen andere keus had, nu zijn werk was zijn enige bron van inkomsten was. Bovendien zou het stoppen met werken hem helemaal niet gered hebben. Verzoeker legt uit dat eens iemand voor de overheid heeft gewerkt, hij gevaar loopt en gevisieerd wordt door Al Shabaab. Of verzoekende partij aldus stopte met werken of niet, het zou geen verschil hebben uitgemaakt voor de vrees voor haar leven en het gevaar voor Al Shabaab.

Waar verweerder het vreemd vindt dat verzoeker dat verzoeker de dreigbrieven verscheurde en geen hulp zocht van de overheid, voert het verzoekschrift aan dat verweerder uit het oog verliest hoe machtig Al Shabaab is. Verzoeker beklemtoont dat *"[n]och de overheid, noch haar clan zou verzoekende partij beschermd kunnen hebben tegen Al Shabab. Meer nog, indien Al Shabab lucht zou krijgen van het feit dat verzoekende partij klacht had ingediend tegen een van hun leden of hen verklikt had, zou het leven van verzoekende partij nog meer in gevaar zijn. Nationale bescherming trachten te krijgen, was dan ook geen optie."*

Wat betreft het aantal bedreigingen, geeft verzoeker aan dat hij meermaals bedreigd werd, dat deze bedreigingen 5 à 6 maanden doorgingen en dat hij niet heeft bijgehouden hoeveel keer en op welke data hij bedreigd werd. Hij verduidelijkt dat hij wist dat zijn collega A.H.C. eveneens bedreigd werd, maar stelt dat zij niet samen woonden en niet op elk moment van de dag samen waren, noch deelden zij elke gebeurtenis met elkaar. Verzoeker stelt nog dat A.H.C. hem vertelde dat hij bedreigd werd, doch dat zij niet spraken over de details. Verzoeker meent verder dat het niet ernstig is dat verweerder verwacht dat verzoeker dergelijke details zou moeten weten, dit bijna 5 jaar na de gebeurtenissen.

Verzoeker benadrukt uitvoerig te hebben verteld over wat hem is overkomen.

Het verzoekschrift voert aan dat verweerder het volledige asielrelaas van verzoekende partij naast zich neer en zich focust op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn, dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dat verweerder tevens de materiële motiveringplicht schendt.

Verzoekende partij benadrukt wel degelijk de vluchtelingenstatus te verdienen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat het *“onbegrijpelijk [is] hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus (COI-focus van 6 september 2016) tot een dergelijke conclusie is kunnen komen! Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen. Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.”* Verzoeker haalt verder aan dat het geweld tegen burgers niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Bovendien wordt verzoekers district Waardigley hevig getroffen door terroristisch geweld. Het verzoekschrift haalt voorts aan dat het aantal veiligheidsincidenten in Mogadishu gedurende de maanden (mei-augustus), voorafgaand aan de bestreden beslissing, zijn verdubbeld.

Verzoeker voert verder aan dat ook in de internationale pers *“heel wat artikels terug te vinden [vallen] over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid)”* en voegt een greep uit *“de veelheid aan verschenen artikels van aanslagen van na 6 september 2016 en waarover verwerende partij in alle talen zwijgt in haar beslissing”* toe: *“11 december 2016: een aanval nabij de haven van Mogadishu, waarbij minstens 30 doden vielen. De meeste slachtoffers waren werklieden en havenarbeider. Bijna 50 anderen, vooral burgers, raakten gewond (stuk 3); 2 januari 2017: een aanval op een hotel met minstens 12 doden tot gevolg, waarvan de meeste gewone burgers (stuk 4); 2 januari 2017: een bomexplosie nabij het hoofdkwartier van de Afrikaanse Unie, met drie doden tot gevolg (stuk 5); 25 januari 2017: een dubbele bomaanslag nabij een hotel, minstens 28 doden tot gevolg. 43 andere raakten gewond (stukken 6 en 7); 19 februari 2017: bomauto richt ravage aan in Mogadishu, minstens 35 doden, waaronder kinderen en minstens 10 vrouwen (stuk 8); 20 februari 2017: aanval op een drukke markt in Mogadishu: minstens 39 doden en 50 gewonden (stuk 9); 25 januari 2017: minstens 28 doden bij een bomaanslag in een hotel in Mogadishu doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10)”*.

Het verzoekschrift voert aan dat de bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren achterhaald zijn en dat deze niet beantwoorden aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Verzoeker beroept zich ook op het UNHCR-rapport van 16 mei 2016, waarin wordt gesteld dat *“de Somalische autoriteit geen effectieve controle over Mogadishu [heeft] en niet in staat [is] haar burgers te beschermen tegen het geweld”*. Ook een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie zou volgens dit rapport niet aangewezen zijn. Het stelt de mensen in een kwetsbare positie en schendt het non-refoulement beginsel.

Bovendien is ook de humanitaire situatie er desastreus en kunnen de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, niet gewaarborgd worden.

Ten slotte voert verzoeker aan dat verweerder geen aandacht heeft voor *“het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Waardigkey) wel veilig te noemen valt, quod non”*. Hij wijst in dit verband ook op het belang van de bescherming door de clan en op verzoekers verwestering (verzoeker woont meer dan twee jaar in België), terwijl deze elementen *“door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald [wordt] als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab”*.

In hoofddorde vraagt verzoeker om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Artikel van "HLN", dd. 11 december 2016"; "Artikel van "HLN", dd. 2 januari 2017"; "Artikel "De Standaard" dd. 2 januari 2017"; "Artikel "HLN" dd. 25 januari 2017"; "Artikel "Al Jazeera", Januari 2017"; "Artikel "HLN" dd. 19 februari 2017"; "Artikel "Al Jazeera" 20 februari 2017"; "Artikel "The Guardian" dd. 25 januari 2017"; "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016".

Bij aanvullende nota's voegt verweerder de "COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017 en de "COI Focus Somalië: Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu" van 6 november 2017.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker stelt Somalië te zijn ontvlucht omwille van zijn problemen met Al Shabaab.

2.4.2. Met het CGVS kan vastgesteld worden dat verzoeker bij zijn aankomst in België (zie vragenlijst CGVS van 21 oktober 2015 in het kader van zijn eerste asielaanvraag (hierna: vragenlijst CGVS)) verklaarde dat hij zijn land is ontvlucht omdat hij "[i]n 03-2013 [...] mijn eerste dreigbrief van Al Shabaab [ontving]. In de brief beschuldigde Al Saab me van samenwerking met de autoriteiten. Al Shabaab zou me vermoorden als ik niet zou stoppen met het verkopen van water. Ik ontving meerdere brieven van Al Shabaab en ik werd meerder malen door hen telefonisch bedreigd met de dood. De bedreigingen stopten niet. Op 25-04-2013 besloot ik Somalië te verlaten en ik ben nooit meer teruggekeerd." (vragenlijst CGVS, punt 3.5). In het kader van zijn tweede asielaanvraag verklaarde verzoeker bij de DVZ dat hij "om dezelfde reden als de vorige keren asiel" aanvraagt (verklaring meervoudige aanvraag van 27 maart 2017, punt 15).

2.4.3. Verzoeker vult zijn asielrelaas aan naarmate de procedure loopt. Terwijl zijn initiële verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven bij de DVZ (zowel in het kader van zijn eerste asielaanvraag als van zijn tweede) beperkt waren tot bedreigingen door Al Shabaab, die hem zou vermoorden als hij niet zou stoppen met werken, houdt hij bij het CGVS een heel ander betoog voor waarbij Al Shabaab zijn collega

A.H.C. vermoord had en Al Shabaab verzoeker ontvoerd had, hem een maand opgesloten had en hem tijdens zijn opsluiting heeft trachten te rekruteren om explosieven te smokkelen (gehoorverslag van het CGVS van 21 juni 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 19-20). Dergelijke essentiële wijzigingen tasten de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas fundamenteel aan. Dit klemmt te meer nu het niet aannemelijk is dat verzoeker de dramatische gebeurtenissen als de moord op zijn collega, en ook zijn eigen ontvoering, opsluiting en gepoogde rekrutering door Al Shabaab, kan vergeten indien deze waarachtig waren.

2.4.4. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker zijn relaas moest inkorten en samenvatten tijdens het DVZ-gehoor en telkens onderbroken werd wanneer hij dieper wou ingaan op zijn asielrelaas, wijst de Raad er op dat, ondanks het feit dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas op een correcte manier vermeldt. Dit klemmt te meer nu de niet vermelde elementen de kern uitmaken van verzoekers asielmotieven en dat de moord op zijn collega, verzoekers ontvoering, opsluiting en gepoogde rekrutering door Al Shabaab de eigenlijke aanleiding vormde van zijn vlucht. Bovendien bevestigde verzoeker bij het CGVS dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken een samenvatting gegeven heeft van alle redenen die aanleiding gegeven hebben tot zijn vertrek (CGVS-verslag, p. 3). Derhalve kon van verzoeker worden verwacht melding te maken van voormelde moord op zijn collega, zijn ontvoering, opsluiting en gepoogde rekrutering, hetgeen wezenlijke elementen van zijn asielrelaas uitmaken. Dit is *in casu* niet het geval, waardoor verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij werkelijk omwille van deze redenen is moeten vluchten.

2.4.5. Bovendien legt verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af over zijn asielrelaas in de opeenvolgende verklaringen bij het CGVS. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat Al Shabaab hem, nadat hij na een maand opsluiting door Al Shabaab was kunnen ontsnappen, terug telefonisch begon te bedreigen (*"Elke keer belden ze me. Ze zouden me zeggen dat u bent ontsnapt van ons één keer, maar volgende keer zullen we uw hand afkappen. Dus ik was zo bang, geterroriseerd dat ze me zeiden dat ze mijn hand zouden afkappen."*, CGVS-verslag, p. 20), terwijl hij even later aangaf dat hij geen telefonische bedreigingen meer ontvangen had na zijn ontsnapping (*"Er was geen meer. Ik had geen telefoon meer. En ik verbleef thuis. Ik was bang van hen. Ik verstopte me voor hen zodat ze me niet meer zouden vangen of doden."*, CGVS-verslag, p. 34). Daarnaast stelde verzoeker bij de DVZ dat hij zijn eerste dreigbrief van Al Shabaab in maart 2013 ontving (vragenlijst CGVS, punt 3.5), maar gaf tijdens zijn gehoor bij het CGVS dan weer aan dat hij zijn eerste dreigbrief ontving op 20 maart 2012 (CGVS-verslag, p. 24). Hierop gewezen, ontkende verzoeker louter dit te hebben gezegd (*"Wel ik zei niet die andere datum. Ik zei altijd deze datum. Ik weet niet of er een fout was."*, CGVS-verslag, p. 34), wat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet kan verschonen. Verder legt verzoeker nog tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop Al Shabaab hem belde de dag na de moord op A.H.C. (*"De volgende ochtend als ik ging werken heeft Shabaab me gebeld en gezegd dat het hun gelukt was om Ajuub te doden en u bent de volgende."*, CGVS-verslag, p. 19; *"Ze doden Ajuub en het was de volgende dag. (...) In de namiddag."*, CGVS-verslag, p. 29). Verzoekers incoherente verklaringen over eenvoudige zaken, die tot de kernfeiten van zijn asielrelaas behoren, tonen aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten.

2.4.6. De laattijdige "*rechtzetting*" in het verzoekschrift – dat verzoeker na zijn ontsnapping geen GSM had en een tijd lang telefonisch niet meer bedreigd werd, doch dat de bedreigingen opnieuw begonnen vanaf het ogenblik dat hij terug in het bezit was van een GSM – zonder enige uitleg (behalve dat verweerder verzoeker verkeerd begrepen heeft) te geven voor zijn afwijkende verklaringen op het Commissariaat-generaal, betreft dan ook een loutere *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissingen en die derhalve niet wordt aangenomen.

Ook waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de datum verkeerd genoteerd werd in het verslag van de DVZ, betreft dit een loutere *post factum* aanpassing. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Somalisch en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

2.4.7. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker, die beweerdelijk 5 à 6 maanden lang telefonisch bedreigd werd om te stoppen met werken (CGVS-verslag, p. 22) en 5 à 6 dreigbrieven van Al Shabaab zou ontvangen hebben in deze periode (CGVS-verslag, p. 25), gewoon bleef verder werken (CGVS-verslag, p. 24). Verzoekers uitleg, *"Omdat op elke wijze als ik stopte of bleef werken zouden ze me nog steeds doden."*

Als u werkte voor de overheid of u hielp dan wordt u als een ongelovige beschouwd en u zal gedood worden." (CGVS-verslag, p. 24), komt onlogisch voor, nu het risico om gedood te worden redelijkerwijs groter is indien verzoeker de bedreigingen van Al Shabaab in de wind slaat en blijft werken. Hierop gewezen beaamde verzoeker dat het risico groter zou zijn indien hij bleef werken, *"maar zelfs als ik stopte met werken zou ik nog steeds die zijn die éénmaal werkte voor de overheid. En ik wist dat ik nooit een betere job zou vinden als deze."* (CGVS-verslag, p. 24). Vervolgens gevraagd hoe verzoeker weet dat Al Shabaab hem nog steeds zou bedreigen indien hij zou stoppen met werken voor het bedrijf, antwoordde verzoeker veralgemenend, *"Ze zeiden tegen me dat ze me zouden doden. Laat staan dat ik die werkte voor de overheid. Zelfs iemand onschuldig die een overheidssoldaat salueert kan daarvoor gedood worden. Ze geloven dat elke persoon die voor de overheid werkt een mardit is. En u kan alleen gered worden als u werkt voor hen."* (CGVS-verslag, p. 24), wat niet aannemelijk kan maken waarom verzoeker toch bleef verder werken. Ook waar verzoeker stelt dat hij wist dat hij geen betere job zou vinden en dat het moeilijk was om een andere job te vinden (CGVS-verslag, p. 24), kan dit niet verklaren dat verzoeker ondanks aanhoudende en ernstige doodsbedreigingen – die overigens niet enkel bij bedreigingen bleven, nu zijn collega beweerdelijk op 20 oktober 2012 door Al Shabaab vermoord werd – zou blijven werken voor het bedrijf. Bovendien betreft het argument dat verzoeker geen andere job zou vinden een blote bewering. Waar in het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker geen andere keus had, nu zijn werk zijn enige bron van inkomsten was, kan niet worden ingezien dat verzoeker in de periode van 5 à 6 maanden dat verzoeker beweerdelijk bedreigd werd geen enkele poging heeft ondernomen om een andere job te zoeken. Dergelijke passieve houding ondergraaft de ernst van verzoekers beweerde vrees, alsook de waarachtigheid van de bedreigingen aan zijn adres.

2.4.8. Ook de vaststelling dat verzoeker de dreigbrieven die hij kreeg allemaal onmiddellijk zou hebben verscheurd en weggegooid, zonder ook maar één van deze brieven aan de autoriteiten of de ouderen van zijn clan voor te leggen, tast de waarachtigheid van zijn beweringen werkelijk dreigbrieven te hebben ontvangen, ernstig aan (CGVS-verslag, p. 25-26), nu het redelijk is te verwachten dat verzoeker zijn leven zou trachten in veiligheid te stellen bij het ontvangen van dergelijke brieven, *quod in casu non*.

Waar het verzoekschrift aanvoert dat verweerder uit het oog verliest hoe machtig Al Shabaab is, neemt dit niet weg dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker geen enkele stap onderneemt om zijn leven te redden, doch louter blijft verder werken, indien hij werkelijk met de dood bedreigd werd. Bovendien kan verwezen worden naar wat volgt onder 'subsidiäre beschermingsstatus' punt 2.5.5. waarin gesteld wordt dat uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu blijkt dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Dat Al Shabaab dermate machtig zijn in Mogadishu kan aldus evenmin worden aangenomen. De feiten zoals verzoeker voorgesteld zijn dan ook niet geheel in overeenstemming van objectieve informatie.

2.4.9. Ook blijft verzoeker bijzonder vaag over de bedreigingen door Al Shabaab. Hij kan niet aangeven hoeveel keer Al Shabaab hem belde gedurende de periode van bedreigingen van 5 à 6 maanden (CGVS-verslag, p. 22-23), hoewel redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker dit – minstens bij benadering – zou moeten kunnen aangeven, gezien de beweerde gewichtigheid van dergelijke bedreigingen. Daarnaast kan worden opgemerkt dat verzoeker initieel verklaarde dat zijn collega A.H.C. vermoord werd op een donderdagavond (CGVS-verslag, p. 19), doch even later stelde, *"Om eerlijk te zijn. Ik herinner me de dag niet meer. Het was in de nacht en hij kwam uit de moskee wanneer hij gedood werd."* (CGVS-verslag, p. 27). Dergelijke vage en incoherente verklaringen bevestigen slechts de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.4.10. Verzoekers verklaringen zijn aldus opgebouwd gedurende de procedure met nieuwe elementen die zwaarwichtig zijn doch die verzoeker niet nader kan toelichten noch aannemelijk maken. De Raad hecht de Raad daarom geen enkel geloof aan de beweerde bedreigingen door Al Shabaab, noch aan de vermeende ontvoering, opsluiting en gepoogde rekrutering van verzoeker.

2.4.11. De door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten – verzoekers paspoort, de identiteitskaart van zijn werk, zijn geboorteakte zowel in het Somalisch als vertaald Engels – kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet herstellen. Daargelaten dat de bewijswaarde van Somalische documenten met passende voorzichtigheid dient te worden beoordeeld (zie informatie administratief dossier), wordt de informatie die blijkt uit deze documenten hoe dan ook niet betwist.

2.4.12. Verzoeker beperkt zich voorts tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde post factum verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen

2.4.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016. De commissaris-generaal voegt bij zijn aanvullende nota nog de update *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 9 juni 2017 (hierna: COI Focus, Mogadishu) die de eerdere informatie bevestigt: *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Goobjoog News, Hiiraan Online of Horseed Media zijn verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder Reuters, Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca heeft verder een beroep gedaan op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of verschillende Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de verschillende instellingen van de Verenigde Naties (VN) of het European Asylum Support Office. Verder heeft Cedoca waardevolle informatie gehaald uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) is nader bekeken.”*

2.5.4. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.5.5. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan. Ingevolge de organisatie van parlements- en presidentsverkiezingen startten de twee kamers van het federale parlement eind 2016 hun werkzaamheden en werd op 8 februari 2017 een nieuwe president, Mohamed Abdullahi Mohamed, door het nieuwe parlement verkozen.

De Secretaris-Generaal van de VN beschouwt de organisatie van deze verkiezingen als een teken van vooruitgang. Bovendien is Al Shabaab er volgens bronnen van de VN niet in geslaagd dit verkiezingsproces te verstoren. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester, Thabit Abdi Mohamed, voor Mogadishu aan.

2.5.6. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.5.7. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.5.8. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.5.9. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.5.10. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat Al Shabaab in Mogadishu in staat is om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en slachtoffers eind 2016 en in de eerste helft van 2017, kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Aldus zijn de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, of op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op invloedrijke zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen werden geviséerd. Voorts zijn er aantal incidenten, zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten – die opnieuw voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van UNDP en waarbij ook burgers kunnen sneuvelen. Ten slotte zijn er ook confrontaties geweest tussen verschillende veiligheidsdiensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan Al Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappings van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de auteurs van bescherming ook deze van onveiligheid kunnen zijn. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5) en zou volgens sommige bronnen een stijging in het aantal burgerdoden in 2017 kunnen vastgesteld worden. In dit verband wordt aangehaald dat inwoners van de hoofdstad hun individuele veiligheid voor een aanzienlijk deel zelf in de hand hebben. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.5.11. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het “Upper Tribunal” stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.5.12. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Ook de parlements- en presidentsverkiezingen en vlotte machtsoverdracht worden gezien als een teken van vooruitgang, zoals hierboven reeds werd aangehaald.

2.5.13. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."*

2.5.14. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie - "Artikel van "HLN", dd. 11 december 2016", "Artikel van "HLN", dd. 2 januari 2017", "Artikel "De Standaard" dd. 2 januari 2017", "Artikel "HLN" dd. 25 januari 2017", "Artikel "Al Jazeera", Januari 2017", "Artikel "HLN" dd. 19 februari 2017", "Artikel "Al Jazeera" 20 februari 2017" en "Artikel "The Guardian" dd. 25 januari 2017" - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is, dan wel niet meer actueel, of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Bovendien blijkt uit deze artikelen niet dat de situatie van tijdens de verslagperiode van de COI Focus verslechterd is, maar liggen deze incidenten net in de lijn van bovenstaande motivering. Zo wordt de zelfmoordaanslag vlak bij de toegang tot de belangrijkste haven van Mogadishu aangehaald in een artikel van HLN (Het Laatste Nieuws) van 11 december 2016. Op 2 januari 2017 schrijft HLN over een dubbele aanslag met bomauto's waarbij enerzijds een hotel dat vooral bij westerlingen populair is en anderzijds de militaire basis van de Afrikaanse Unie, het doelwit was. Ook De Standaard rapporteert op 2 januari 2017 over deze bomauto aan het hoofdkwartier van de Afrikaanse Unie. Het Daya Hotel, dat vlak bij het parlementsgebouw ligt en populair is bij regeringsfunctionarissen en ondernemers, werd eveneens getroffen door een dubbele bomaanslag en werd vervolgens bestormd, zo schrijven HLN en The Guardian op 25 januari 2017. Bovenstaande informatie vermeldt verder dat op 19 februari 2017 een autobom aan een drukke markt in Mogadishu 35 doden tot gevolg had. Omdat er geen regeringsgebouwen, militaire kwartieren of andere terroristische doelwitten aanwezig waren, was de aanslag volgens de politie mogelijks niet op de markt gericht, maar explodeerde de bom te snel. Ook Al Jazeera bericht op 20 februari 2017 over voornoemde bomaanslag op de drukke markt.

Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering. Het *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia”* van mei 2016, zoals ook toegevoegd bij het verzoekschrift, werd reeds betrokken bij de beoordeling en opstelling van de veiligheidssituatie van Mogadishu. Het in het verzoekschrift aangehaalde rapport van HRW van 2017 werd gebruikt als bron bij de redactie van de COI Focus.

2.5.15. Ook uit de *“COI Focus: Somalië: Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu”* van 6 november 2017, door de commissaris-generaal bij een aanvullende nota neergelegd, blijkt dat het doelwit van de aanslag op 14 oktober 2017 vermoedelijk het ministerie van Buitenlandse Zaken, een Turkse legerbasis of de zwaar bewaakte Halane-basis op de luchthaven was, en dat op 28 oktober 2017 het hotel Nasa Hablood gevisieerd werd omdat dit populair is bij overheidsfunctionarissen.

2.5.16. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen *“er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Waardigkey)”* wordt niet toegelicht waarom een onderzoek per district nodig is. Evenmin kan blijken noch wordt aangetoond dat clans in gesloten gebieden wonen en geen bescherming bieden buiten de woonplaats van de asielzoeker. Ten slotte kan de Raad verzoeker niet volgen, dat een verblijf in België van meer dan twee jaar, verzoeker vervreemden zijn van zijn leefomgeving in Somalië, en dit daargelaten dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker op deze tijd dermate ingeburgerd is dat hij *“behoorlijk verwesterd is”* laat staan dat dit zichtbaar is en in Mogadishu een bijkomend risico zou inhouden om het slachtoffer te worden van Al Shabaab.

2.5.17. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.5.18. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK